

Deși...

MarianP

Deși aș vrea să văd, doi ochi sunt prea puțini
Și nepătrunsul tainei e zid de neputință,
Căci ce-i ascuns privirii sunt magice lumini
Iar ce-i de neputut se-ntoarce în dorință.

Deși aș vrea să simt am prea puțină piele
Și degete infirme nu pot s-adune-n palme
Nisip și briza mării din piatră de castele,
Nici adieri de brad din cetinele calme.

Deși aș vrea să aflu, eu sunt tot mai imund
Și semnul de mirare din mine se-ndoiește...
Deși sunt pe aproape eu totuși nu-mi răspund,
De ce nelămuritul mă ține-nchis în clește.

Deși mă răscolesc și-alunec în ispite
Nu pot s-ating vreun capăt al cerului imens;
Căci jos sunt tot spirale de stele risipite
Și tot ce e deasupra e-un jos pe contrasens.

Deși mă văd pe mine plecând, eu tot rămân
Ca stropii care pleacă prin năluciri, în ceață;
Ceva din mine-i antic și-atunci mă simt bătrân,
Ceva din mine-i prunc și-ncepe-o nouă viață.

Deși se coace-o pâine pe vatra bunătății
Ființa mea se-nchide c-un lacăt trist, infam;
Mi-e anevoie trupul urcând zidul cetății,
Iar spiritul mi-e singur ca biblicul Adam.

Deși aș vrea să cred, Nimicul mă oprește...
În crezul unui vis un psalm se zbate-n tremur;
Făclia de-ntuneric e-o lespede ce crește
Pe candela cu îngeri și-o stinge în cutremur.

Deși...deși...sunt o vocală între consoane mute
Și crinii din cuvinte sunt umezi de tăceri,
O să mă-ntreb perpetuu cu gânduri neștiute
De ce mă aflu-aici când sunt pe nicăieri.